

Mishnah Zevahim, chapter 1

משנה זבחים פרק א

(1) All sacrifices which have been slaughtered not in their own name [i.e., as another type of sacrifice; e.g., if someone slaughtered burnt-offerings and had in mind that they were peace-offerings, they] are valid

א כל הזבחים שזנבחו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. חוץ מן הפסח ומן החטאת. הפסח בזמנו, והחטאת בכל זמן. רבי אליעזר אומר, אף האשם. הפסח בזמנו, והחטאת והאשם בכל זמן. אומר

[sacrifices and the priest must complete the procedures of the sacrifice by sprinkling its blood and by offering its fat on the altar]. However, they are not credited to the owner as fulfillment of [his] obligation [and he must bring another], except for the Passover sacrifice and a [hattat] sin-offering [which would not be valid sacrifices altogether]. [This applies to] a Passover sacrifice [which was slaughtered], at its appointed time and to a sin-offering, at any time. Rabbi Eliezer says: [Except] also for a[n *asham*] guilt-offering [i.e., this rule, that they are completely invalid if slaughtered in another name, also applies to a guilt-offering and to] a Passover sacrifice, at its appointed time [from midday until evening the day before Passover] and to a sin-offering and a guilt-offering,

רבנו עובדיה מברטנורא

א כל הזבחים שזנבחו שלא לשמן. כגון שנשחטה עולה לשם שלמים: כשרים. ויזרוק דמן ויקטיר אמוריהן לשמן. בדקדושתיהו קיימו ואסור לשנויי בהו: אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. וצריך להביא אחר לחובתו או לנדרו וישחטנו לשמו. דאמר קרא (דברים ג) מוצא שפתיך תשמור ועשית כאשר נדרת לה' אלהיך נדבה, אם נדבה אינו נדר, ואם נדר אינו נדבה, אלא הכי קאמר, אם כמה שנדרת עשית שנשחט לשם נדר ולשם הבעלים, יהא נדר ויצא הבעל ידי חובת נדרו. ואם לא, שלא נשחט הזבח לשם בעלים יהא נדבה, כלומר כשר הוא כאילו הביאו לנדבה, אבל לא יצא ידי נדרו, שלא עלה לבעלים לשם חובה. ודוקא קרבן יחיד שיש לו בעלים. אבל קרבנות צבור שנשחטו שלא לשמן, עלו לצבור לשם חובה שהשחיטה מושכתן למה שהן ראוין לו. ודוקא כששחטן בפירוש שלא לשמן, אז אמרינן דלא עלו לבעלים לשם חובה. אבל שחטן סתם, עלו לבעלים לחובה: חוץ מן הפסח. דבפסח כתיב (שם טז) ועשית פסח, עד שהיו כל עשיותיו לשם פסח, ועוד כתיב (שמות יב) ואמרתם זבח פסח הוא, שתהא זביחה לשם פסח, והנהו תרי קראי, חד לפסול אם נעשה שלא לשם פסח, וחד לפסול אם נעשה שלא לשם בעלים: והחטאת. דבחטאת נמי כתיבי תרי קראי, כתיב (ויקרא ד) ושחט אותה לחטאת, שתהא שחיטה לשם חטאת, וכתיב (שם) ולקח הכהן מדם החטאת, ועוד שתבא קבלת הדם וזריקתו לשם חטאת וכפר עליו הכהן, עליו ולא על חברו, דהיינו שתהא לשם בעלים. מחטאתו אשר חטא, שתהא לשם אותו החטא. ולא אמרן דחטאת שלא לשמו פסול, אלא כששחטו לשם קדשים אחרים. אבל שחט לשם חולין, כשר, ולא עלה לבעלים לשם חובה, דכתיב (שם כב) ולא יחללו את קדשי בני ישראל, קדשים מחללין קדשים, ואין חולין מחללין קדשים: הפסח בזמנו. פסול שלא לשמו כל זמן שחיטתו, דהיינו מחצות היום של ערב פסח עד הערב. אבל קודם

at any time. Rabbi Eliezer said [to prove his view], A sin-offering is brought for a sin, and a guilt-offering is brought for a sin; consequently, just as a sin-offering is invalid [if slaughtered] not in its own name, so too, is a guilt-offering invalid [if slaughtered] not in its own name.

(2) Yose ben Honi says: If [any other sacrifices] were slaughtered with the intent of a Passover sacrifice [on the fourteenth of Nissan at the "appointed time" or in the name of a sin-offering [at any time], they are completely invalid. Shimon the brother of Azariah says: If they were slaughtered with the intent of a higher grade [of offering], they are valid, but if with the intent of a grade lower than themselves, they are invalid. How so? If any of the most holy sacrifices were slaughtered with the intent of any of the sacrifices of a lesser degree of holiness, they are invalid; but if any of the sacrifices of the lesser degree of holiness were slaughtered with the intent of the most holy sacrifices, they are valid. If a firstborn or tithe [of cattle] were slaughtered with the intent of a [shelamim] peace-offering, they are valid; [since

רבנו עובדיה מברטנורא

לכן ואחר מכן, קיימא לן פסח בשאר ימות השנה שלמים הוי, וכל דינו בשלמים: אף האשם. כדמפרש טעמא ואזיל, החטאת באה על החטא וכו' וכתוב כחטאת כאשם. ורבנן סברי, חטאת דכתיב ביה מיעוטא, פסול. אשם דלא כתיב ביה מיעוטא, בשר ואם תאמר, אשם נמי כתיב ביה אשם הוא, האי לא נאמר אלא לאחר הקטרת אימורין, ואם בא למעט שלא לשמו דפסול, קודם ההקטרת אימורין היה צריך לכתבו. ואין הלכה כר' אליעזר: **ב הנשחטים לשם פסח**. כל שאר זבחים שנזבחו בארבעה עשר בניסן לשם פסח, פסולים. וכן שנזבחו לשם חטאת בכל זמן, פסולים. כי היכי דאינהו פסולים לשם אחרים. ופליג אתנא קמא דמתניתין דאמר כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים. ואמר איהו, ובלבד שלא ישחטם לשם פסח ולא לשם חטאת: **שמעון אחי עזריה**. נקרא על שם שעוריה עסק בפרקמטיא והיה מספק צרכי שמעון אחיו שהיה עוסק בתורה, והתנו ביניהם שיהא חלק לעזריה בשכר למודו של שמעון: **שחטן**. לשאר זבחים: **לשם גבוה מהן**. כדמפרש ואזיל. כשרים: **לשם נמוך מהן**. לשם זבח שהוא פחות מהן בקדושה: פסולין. דכתיב (ויקרא כב) ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה, במורם מהם אין מתחללים, בנמוך מהם מתחללים. ואין הלכה כרבי יוסי בן חוני ולא כשמעון אחי עזריה: **בכור ומעשר**. בהמה נמוכין משלמים, מפני שהשלמים טעונים מתן ארבע כלומר שתי מתנות שזן ארבע, וסמיכה, ונסכים, ותנופת חזה ושוק. מה שאין כן בבכור ובמעשר דדמן טעון מתנה אחת.

רבי אליעזר, החטאת באה על חטא, והאשם בא על חטא. מה חטאת פסולה שלא לשמה, אף האשם פסול שלא לשמו: **ב יוסי בן חוני** אומר, הנשחטים לשם פסח ולשם חטאת, פסולים. שמעון אחי עזריה אומר, שחטן לשם גבוה מהן, כשרין. לשם נמוך מהן, פסולים. כיצד, קדשי קדשים ששחטן לשם קדשים קלים, פסולין. קדשים קלים ששחטן לשם קדשי קדשים, כשרין. הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים, כשרין. ושלמים

the peace-offering requires additional sprinklings of its blood, leaning of hands, libations and the waving procedure, it is therefore, a higher grade of holiness than the firstborn or tithe] but if a peace-offering was slaughtered with the intent of a firstborn or tithe [of cattle], it is invalid.

(3) If a Passover sacrifice was slaughtered on the morning of the fourteenth [of Nissan] but not with its own intent, Rabbi Yehoshua declares

it valid, as though it had been slaughtered on the thirteenth [since the rule that it is not valid mentioned in Mishnah 1, when slaughtered not its own intent is only "at its appointed time" and the morning of the fourteenth is not the appointed time since it must be slaughtered at dusk (see Mishnah 1, above); but] Ben Beteira declares it invalid, as if it had been slaughtered at dusk [since a portion of the fourteenth day is the "appointed time" therefore the entire day is considered as the "appointed time"']. Shimon ben Azzai said, "I have received a teaching from the seventy-two Elders, on the day when they appointed Rabbi Elazar ben Azariah head of the Academy [of Sages], that all sacrifices which [their meat] are eaten are valid, even if slaughtered not in their own intent, but they are not credited for their owners as fulfillment of their obligation, except for a Passover sacrifice and a sin-offering. Ben Azzai added the [*olah*] burnt-offering [that, it too, is not valid], but the Sages did not agree with him.

(4) If a Passover sacrifice or a sin-offering were slaughtered not in their own intent, or if [the blood] were received, conveyed, or sprinkled [on the altar] not

רבנו עובדיה מברטנורא

ואין סמיכה ונסכים נוהגת בהן, ולא תנופת חזה ושוק: ג' ר' יהושע מכשיר. דחשיב ליה כפסח בשאר ימות השנה. הואיל ואין זמנו עד בין הערבים: בן בתירא פוסל. הואיל ומקצת היום ראוי, הוי ליה כפסח בזמנו והלכה כבן בתירא: שבעים ושנים זקן. להודיעך שבישיבה אחת היו יושבין וכולין הורו כאיש אחד, לכך תני זקן ולא תנא זקנים: כל הזבחים הנאכלים. אבל עולה לא: ולא הוסיף בן עזאי. על דברי חכמים לפסול חוץ מפסח וחטאת, אלא עולה: ד קבל והלך וזרק. או או קתני ששחטו שלא לשמן, או קבל הדם במזרק, או הוליך הדם למזבת, או זרק. כל אחת מארבע עבודות הללו שעשה שלא לשמן, בפסח ובחטאת, פסל. ובשאר זבחים, לא עלו לבעלים לשם חובה. ואפילו

ששחטן לשם בכור, לשם מעשר, פסולין: ג הפסח ששחטו בשחרית בארבעה עשר שלא לשמו, רבי יהושע מכשיר כאלו נשחט בשלשה עשר. בן בתירא פוסל כאלו נשחט בין הערבים. אמר שמעון בן עזאי, מקבל אני מפי שבעים ושנים זקן ביום שהושיבו רבי אלעזר בן עזריה בישיבה, שקל הזבחים הנאכלים שנזבחו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבעלים משום חובה, חוץ מן הפסח ומן החטאת. ולא הוסיף בן עזאי אלא העולה, ולא הודו לו חכמים: ד הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן, קבל, והלך, וזרק, שלא

in its own intent, or in its own intent and [then afterwards, during the slaughtering or receiving of the blood or ....] in an intent not its own, or not in its own intent and [then] in its own intent, it is invalid. How [does a case arise where] “in its own intent and [then] not in its own intent”? [A Passover sacrifice, if it were first dealt with] with the intent of a Passover sacrifice and [then, he changed his intent and thought] with the intent of a peace-offering. How [does a case arise where] “not in its intent and [then] in its own intent?” [A Passover sacrifice, if it were first dealt with] with the intent of a peace-offering and [then, he changed his intent and thought] with the intent of a Passover sacrifice. For a sacrifice can be rendered invalid at [any of the] four procedures: at the slaughtering, or at the receiving of the blood in the *mizrak* [receiving bowl], or at the conveying [of the blood to the altar], or at the sprinkling of its blood [on the altar]. Rabbi Shimon declares it valid during the conveying [regardless of his intent at the time he conveyed it]; for Rabbi Shimon said, [A sacrifice] is impossible without the slaughtering, or without the receiving, or without the sprinkling of the blood, but it is possible without the conveying [of the blood], for it can be slaughtered alongside the altar and [the blood] can be sprinkled [directly, and since this procedure is not mandatory, improper intent during that procedure does not invalidate the sacrifice]. Rabbi Eliezer says: In the conveyance [of the blood], when conveying is required [i.e., when slaughtered a distance from the altar

רבנו עובדיה מברטנורא

עשה אחת מארבע עבודות הללו לשמן ושלא לשמן יחד, בין שהקדים מחשבת לשמן למחשבת שלא לשמן, בין שהקדים מחשבת שלא לשמן למחשבת לשמן, בכל ענין פסול: **אבל אפשר שלא בהלוך.** הלכך לא חשיבא למפסל. וחכמים אומרים, אע"ג דאפשר שלא בהלוך, מחשבה פוסלת בה, דעבודה שאפשר לבטלה שמה עבודה, והולכת הדם עבודה היא, שהרי פסולה בור דכתיב ושחט והקריבו בני אהרן הכהנים, מקבלה ואילך מצות כהונה: **המהלך במקום שהוא צריך להלך.** הולכה זו, מחשבה פוסלת בה. כיצד, קבלו בחוץ להלך מן המזבח והכניסו בפנים, שקירבו לצד המזבח, והו הלוך שצריך להלך, ומחשבה פוסלת בו. קבלו בפנים סמוך למזבח והוציאו לחוץ, והו

which is the usual practice], the intent להלך, המחשבה פוסלת. ובמקום שאין צריך
 can render [the sacrifice] invalid; when להלך, אין המחשבה פוסלת:
 conveyance is not required [i.e., he
 slaughtered it near the altar], the [improper] intent [even if he did carry it in the
 wrong direction, such as away from the altar, improper intent during such a
 conveyance] does not render it invalid.

רבנו עובדיה מברטנורא

הלוך שאינו צריך, ואין מחשבה פוסלת בו. חזר והכניסו, זהו הלוך הצריך. ואין הלכה בר' אליעזר
 ולא בר' שמעון:

emishnah.com